

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 10Csp/71/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917204102
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blažena Stašíková
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2018:5917204102.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok v spore žalobcu: WM Consulting & Communication s.r.o., Sad A.Kmeťa 24, Piešťany, IČO: 34127798, zastúpený advokátska kancelária Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Sad A.Kmeťa 24, Piešťany, proti žalovanému: Z. H., nar.X.X.XXXX, K., R. XXXX/X, o zaplatenie 537,58 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 537,58 eur, 12,15% ročný úrok zo sumy 437,67 eur od 26.9.2014 do zaplatenia, 8% ročný úrok z omeškania zo sumy 437,67 eur od 26.9.2014 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobcovi voči žalovanej priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi v lehote určenej v uznesení, ktorým bude rozhodnuté o výške trov.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 2.6.2017 prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 537,58 eur a 12,15% ročný úrok zo sumy 437,67 eur od 26.9.2014 do zaplatenia, 8% ročný úrok z omeškania zo sumy 437,67 eur od 26.9.2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 12.10.2005 bola medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava (ďalej ako „Slovenská sporiteľňa, a.s.“) uzavretá zmluva o kontokorentnom úvere č. 0333155545/1/1 (ďalej ako „Zmluva o úvere“), na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému k jeho bežnému účtu č. 0333155545/0900 kontokorentný úver vo výške úverového rámca 17.000,- Sk a ročnou premenlivou úrokovou sadzbou 12,15%. Kontokorentný úver bol žalovanému poskytnutý na dobu určitú, pričom doba trvania zmluvy o kontokorentnom úvere sa v zmysle článku /II. bodu I. Zmluvy o úvere predlžovala vždy o dobu jedného roka, nakoľko žalovaný neoznámil Slovenskej sporiteľni, a.s., najneskôr v lehote 1 mesiaca pred uplynutím doby trvania zmluvy (pôvodnej alebo predĺženej), že nemá záujem o predĺženie doby trvania Zmluvy o úvere. V dôsledku poskytnutého kontokorentného úveru vo výške 17.000,- Sk, Slovenská sporiteľňa, a.s. realizovala platobné príkazy žalovaného na prevod alebo výbery z bežného účtu vo výške 17.000,- Sk, aj keď reálne žalovaný finančné prostriedky v tejto výške nemal k dispozícii na bežnom účte. Žalovaný kontokorentný úver počas celej doby konania zmluvného vzťahu aktívne využíval, t.j. čerpal poskytnutý kontokorentný úver v rôznych výškach a následne, úhradami poukazovanými na bežný účet, dorovnával mínusový zostatok na účte, t.j. jednalo sa o „kolobeh finančných prostriedkov“ kedy žalovaný využil finančné prostriedky poskytnuté Slovenskou sporiteľňou, a.s. a následne úhradami dorovnal zostatok na bežnom účte. Nakoľko žalovaný prekročil na svojom bežnom účte výšku poskytnutého kontokorentného úveru dostal sa do nepovoleného prečerpania. Toto nepovolene prečerpanie nedorovnal, čím porušil zmluvné podmienky, došlo k zrušeniu

bežného účtu žalovaného, a leda aj k zastaveniu poskytovania kontokorentného úveru. Dňa 25.09.2014 bola pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému Zmluvou o postúpení pohľadávok č. I352/2014/CE postúpená na žalobcu, nakoľko boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky pre postúpenie pohľadávky. Oznámením zo dňa 7.10.2014 upovedomila Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovaného o postúpení pohľadávky, pričom bol žalovaný zároveň informovaný o tom, že uhradiť pohľadávku zo Zmluvy o úvere je možné výlučne postupníkovi, t.j. žalobcovi. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si svoje povinnosti, vyplývajúce zo Zmluvy o úvere, neplnil riadne, ku dňu postúpenia pohľadávky, t.j. k 25.9.2014, dosiahla výška splatného dlhu žalovaného celkom sumu 537,58 eur. Uvedená suma pozostávala z istiny vo výške 437,67 eur a príslušenstva vo výške 99,91 eur. Výzvou na zaplatenie pohľadávky zo dňa 2.9.2015 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy. Nakoľko žalovaný napriek výzve nezaplatil dlh zo Zmluvy o úvere, žalobca pristúpil k podaniu žaloby voči žalovanému. Vzhľadom na vyššie uvedené sa žalobca touto žalobou domáha zaplatenia dlžnej sumy ku dňu 25.9.2014 vo výške 537,58 eur a ďalšieho príslušenstva pohľadávky od 26.9.2014, a to úrokov, úrokov z omeškania a trov konania. Príslušenstvo uplatnené žalobou predstavujú: zmluvný 12,15 % ročný úrok z poskytnutého kontokorentného úveru, určený podľa článku 1. Zmluvy o úvere, pričom podľa bodu 7.4.2. Všeobecných obchodných podmienok sa úver úročí denne odo dňa poskytnutia úveru (vrátane) do dňa predchádzajúceho dňu splatenia úveru (vrátane) a zákonný 8 % ročný úrok z omeškania. Vzhľadom na ustanovenie § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., znenia účinného od 1.2.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Pretože Zmluva o úvere bola uzavretá pred 01.02.2013, na úroky z omeškania je potrebné aplikovať predpisy účinné do 31.01.2013. V prípade, ak vyjadrenia žalovaného k žalobnému návrhu budú obsahovať iné tvrdenia a skutočnosti, ako uvádza žalobca ohľadom vzniku dlhu zo Zmluvy o úvere a jeho výšky, t.j. súd nebude môcť vychádzať pri rozhodnutí zo zhodných tvrdení strán v zmysle § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku, a teda skutočnosti ohľadom vzniku dlhu a jeho výšky sa budú musieť podrobnejšie preukázať a dokazovať, žalobca navrhuje, na preukázanie správnosti jeho tvrdení, ako dôkazy: všetky listiny, ktoré boli vyhotovené v súvislosti zo Zmluvou o úvere, všetky súčasti Zmluvy o úvere a všetky výstupy z bankového systému Slovenskej sporiteľne, a.s. súvisiace so Zmluvou o úvere.

3. Žalobca svoje skutkové tvrdenia preukazoval listinami a to:

- Zmluvou o kontokorentnom úvere uzatvorenou medzi Slovenská sporiteľňa a. s. a žalovanou dňa 12.10.2005
 - Všeobecnými obchodnými podmienkami s účinnosťou od 1.8.2002 v znení dodatkov č. 1,2,3
 - Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 7.10.2014 bez doručenky resp. podacieho hárku
 - Výzvou na zaplatenie pohľadávky zo dňa 2.9.2015 bez doručenky resp. podacieho hárku
- Všetky listiny vo fotokópii.

4. Žaloba s prílohami bola doručená žalovanej dňa 7.7.2017. Žalovaná sa k žalobe písomne nevyjadrila.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a to:

a/ Zmluvou o kontokorentnom úvere uzatvorenou medzi Slovenská sporiteľňa a.s. a žalovanou dňa 12.10.2005, podľa ktorej bolo predmetom zmluvy poskytnutie kontokorentného úveru č. 0333155545/1/1 bankou pre žalovanú vo výške 17.000 Sk (564,29eur) s premenlivou úrokovou sadzbou vo výške 12,15% p.a so splatnosťou úrokov mesačne k poslednému dňu v mesiaci. Podmienky poskytnutia úveru sú uvedené v čl. II zmluvy. Podľa čl. III bod 1 sa zmluva uzatvára na dobu určitú jeden rok, ktorá sa predlžuje vždy o dobu jedného roka ak dlžník neoznámi veriteľovi najneskôr v lehote jedného mesiaca pred uplynutím doby trvania zmluvy, že nemá záujem o predĺženie doby trvania zmluvy. Podľa bodu 4 veriteľ je oprávnený vypovedať zmluvu ak dlžník nečerpal úver v priebehu 6 po sebe nasledujúcich mesiacov. Výpoveď je účinná dňom jej doručenia dlžníkovi.

b/ Oznámením o postúpení pohľadávky podľa § 526 zákona č.40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov datovaným dňa 7.10.2017, ktorým Slovenská sporiteľňa oznamuje, že pohľadávku žalovanej postúpila na žalobcu dňa 25.9.2014.

c/ Dňa 2.9.2015 je datovaná výzva žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu na zaplatenie pohľadávky žalovanej vo výške 629,44 eur.

6. Po zhodnotení vykonaného odkazovania súd návrh zamietol, keď mal za to, že predložené oznámenie Slovenskej sporiteľne a.s. o postúpení pohľadávky zo dňa 7.10.2014 adresované žalovanej bez ďalšieho nepreukazuje aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu na uplatnenie pohľadávky v súdnom

konaní. Pri postúpení pohľadávky dochádza k zmene jedného zo subjektov záväzkového vzťahu, a to veriteľa. V prípade tejto zmeny dlžník musí dostať informáciu o tom, kto je jeho novým veriteľom, a preto voči dlžníkovi má postúpenie pohľadávky právne účinky až doručením oznámenia od jeho pôvodného veriteľa alebo ak postúpenie mu preukáže nový veriteľ. Oznámenie o postúpení pohľadávky je jednostranným prejavom vôle postupcu, ktorého účinky nastanú okamihom jeho odovzdania alebo doručenia adresátovi, t.j. keď sa tento prejav dostane do sféry jeho dispozície (§ 45 ods.1 OZ). Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom (viď napr. rozsudky NS ČR sp.zn. 32 Odo 442/2003, 26 Cdo 864/2004). Žalobca na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie mal nepochybne preukázať, že prejav vôle pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa a.s.) došiel žalovanej teda, že táto mala objektívnu možnosť sa s týmto prejavom oboznámiť. Takýto dôkaz zo strany žalobcu súdu predložený nebol. K žalobe bol pripojený len výťah oznámenia Slovenskej sporiteľne a.s. (zrejme z počítačovej pošty), avšak bez akéhokoľvek preukázania kedy a ako bolo oznámenie o postúpení doručené žalovanej. Nemohli nastať ani účinky preukázania postúpenia zo strany postupníka, nakoľko k žalobe dôkaz -zmluva o postúpení nebola pripojená. Dôkazné bremeno preukázania doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej pritom v konaní zaťažovalo žalobcu. Takéto stanovisko zaujal napríklad aj Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku 15Co/612/2015.

7.Na základe podaného odvolania žalobcu, Krajský súd v Žiline uznesením 7Co/6/2018-57 zo dňa 31.1.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil a ďalšie konanie a konštatoval, že „Z výkladu ustanovenia § 526 Občianskeho zákonníka vyplýva, že oznámenie postúpenia pohľadávky postupcom dlžníkovi má dôsledky na možnosť vymáhania dlhu postupníkom prostredníctvom súdnej žaloby. Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Uvedené v stručnosti možno vykladať len medzi subjektmi súkromnoprávneho vzťahu bez ďalšieho. V danom prípade súd prvej inštancie z hľadiska posudzovania podmienok postúpenia pohľadávky medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom zrejme prehliadol charakter uzavretého zmluvného vzťahu, na základe ktorého podmienky postúpenia pohľadávky je potrebné vyhodnocovať aj vo vzťahu k iným právnym predpisom. Z predloženej Zmluvy o kontokorentnom úvere z 12.10.2005 je možné už v tomto štádiu konania vyvodiť, že sa jedná o vzťah spotrebiteľský, keďže na strane dlžníka vystupuje fyzická osoba a predmetom uzavretia zmluvného vzťahu je poskytnutie úveru na základe Zákona č. 258/2001 Z. z. a najmä, že jednou zo zmluvných strán tohto spotrebiteľského vzťahu je banka ako poskytovateľ spotrebiteľského úveru. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Podľa § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení ku dňu postúpenia pohľadávky (25.09.2014) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Podľa § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Z výkladu vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ustanovenia právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa sú právnymi predpismi lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka a taktiež ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je lex specialis vo vzťahu k ustanoveniami § 524 až 526 Občianskeho zákonníka. V danom prípade súd prvej inštancie sa zaoberal možnosťou postúpenia

pohľadávky so Slovenskou sporiteľňou a.s. na žalobcu iba v zmysle podmienok § 524 a § 526 Občianskeho zákonníka, opomenul však posudzovať podmienky postúpenia pohľadávky v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti, keďže súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby žalobcu neaplikoval ustanovenia právnych predpisov, ktoré sa na uplatnený nárok žalobcu podanou žalobou vzťahujú a predčasne dospel k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie“.

8.Dňa 1.3.2018 žalobca vo veci súdu doručil vyjadrenie a uviedol, v súvislosti s postupom právneho predchodcu žalobcu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalobca uvádza nasledovné skutkové tvrdenia:

- postup v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách

Podľa § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta. Právny predchodca žalobcu postupoval pred postúpením pohľadávky v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože žalovanému zasielal viacero výziev na zaplatenie pohľadávky.

- prednostná aplikácia Občianskeho zákonníka

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa § 1 Zákona o bankách, tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia žalobca konštatuje, že v posudzovanej veci je vylúčená aplikácia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to z dôvodu, že Zákon o bankách upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním, pôsobením a so zánikom bánk na území Slovenskej republiky. Ide teda o normy obchodného práva upravujúce podnikateľskú činnosť bánk (práva a povinnosti podnikateľov pri výkone ich podnikateľskej činnosti) a vo vzťahu k týmto normám má vždy prednosť Občiansky zákonník, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pri postúpení pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy je tak potrebné použiť Občiansky zákonník, ktorý nevyžaduje pred postúpením zaslanie výzvy dlžníkov, pred normou obchodného práva - ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

- aplikácia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách

Žalobca zároveň tvrdí, že i v prípade, ak by sa na vec aplikovalo ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách a žalovanému by nebola doručená výzva v súlade s týmto ustanovením (čo žalobca výslovne popiera), bolo by postúpenie pohľadávky platné. Tento právny záver vychádza z nasledovných zákonných a zmluvných ustanovení. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Podľa § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok k zmluve o úvere, Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Vyššie citované ustanovenie bodu 19.16 obchodných podmienok obsahuje jednostranný adresný právny úkon druhej zmluvnej strany (osoby, s ktorou banka uzatvára zmluvu), ktorým dáva vopred súhlas na postúpenie pohľadávky voči nej. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžaduje predchádzajúcu výzvu len v prípade postúpenia bez súhlasu klienta. V posudzovanej veci však postúpenie pohľadávky bolo realizované so súhlasom žalovaného ako klienta banky, keď jeho súhlas vyplýva z ustanovenia bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok.

Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán

v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Ustanovenie bodu 19.16 obchodných podmienok obsahuje jednostranný adresný právny úkon druhej zmluvnej strany (osoby, s ktorou banka uzatvára zmluvu), ktorým dáva vopred súhlas na postúpenie akejkoľvek pohľadávky voči nej. V prípade tohto súhlasu žalovaného (bod 19.16 veta prvá obchodných podmienok) nejde o zmluvnú podmienku, pretože nejde o dvojstranný právny úkon (zmluvu). I v prípade, ak by súd tento súhlas posúdil ako zmluvnú podmienku, nejde o zmluvnú podmienku neprijateľnú, pretože nespôsobuje žiadnu nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Jej dôsledkom je len to, že banka má vopred udelený súhlas na postúpenie pohľadávky a zakotvuje obdobný právny režim, ako vyplýva z ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Banka tak môže svoju pohľadávku postúpiť za rovnakých podmienok, ako vyplývajú z úpravy Občianskeho zákonníka. Tu je potrebné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.01.2009, sp.zn. 1Cdo/76/2007. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza: „Na dohodu (jej záväznosť), ktorou veriteľ s dlžníkom ako neprípustnú (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka) bez súhlasu dlžníka vylúčili inú možnosť postúpenia pohľadávky ako banke, nemá vplyv, že zákon /ide o zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 92 ods. 8), do 31. decembra 2001 o zákon č. 21/1992 Zb. - jeho § 38 ods. 9/ poskytuje možnosť postúpenia pohľadávky aj inej osobe ako banke. Takáto možnosť postúpenia by totiž prichádzala do úvahy len vtedy, ak by neplatila spomenutá reštrikcia v dohode (dohodou veriteľ v rámci svojej zmluvnej voľnosti obmedzil si dovtedy nepochybne širší rámec dispozície s pohľadávkou). Keďže odporca 2/ ako veriteľ túto dohodu s navrhovateľom (dlžníkom) nerešpektoval a zmluvne postúpil predmetnú pohľadávku, je zmluva o postúpení pohľadávky neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor obsahu tohto právneho úkonu so zákonom - ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka).“ Z uvedeného je zjavné, že Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ako dispozitívne; ako ustanovenie, ktoré sa aplikuje pri neexistencii inej dohody zmluvných strán.

• právne následky oznámenia o postúpení pohľadávky

Žalobca zastáva právny názor, že svoju aktívnu legitímáciu v konaní preukázal aj oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 07.10.2014, ktorým postupca oznamoval žalovanému postúpenie predmetnej pohľadávky na žalobcu. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2003, sp.zn. 4 Obo/210/2001, relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. Tak, ako vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, už samotné oznámenie o postúpení zakladá aktívnu legitímáciu žalobcu v tomto súdnom konaní. Žalobca z dôvodu právnej istoty prikladá k tomuto podaniu doklad o odoslaní oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07.10.2014, z ktorého vyplýva, že žalovaný si predmetnú písomnosť neprevzal v odbernej lehote. Za deň doručenia je v zmysle bodu 10.3 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., pri doručovaní písomností v poštovom styku sa zásielka považuje za doručenú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, Banka zasiela písomnosti v poštovom styku vo forme obyčajnej listovej zásielky.

• výklad ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách

Žalobca v súvislosti s výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách napokon uvádza, že účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu ako je banka, teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom, a to aj bez súhlasu klienta. Účel ustanovení je vyjadrený aj v dôvodovej správe k § 92 vládneho návrhu zákona o bankách, podľa ktorej: „V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz už 8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.“ Hlavný účel § 92 vrátane ods. 8 Zákona o bankách bol teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova. Ak by teda došlo k porušeniu bankového tajomstva (čo žalobca popiera), toto by nevedlo k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale iba k

sankciám predpokladaným Zákonom o bankách. Pri posudzovaní právnych predpisov a pri posudzovaní ich výkladu z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu treba, okrem textuálneho výkladu, mať na zreteli ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2008, sp.zn. I. ÚS 242/07) a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov, respektíve pri neplatnosti posudzovať účel pravidla, ustanovujúceho neplatnosť právneho úkonu (nález Ústavného súdu SR z 28.apríla 2014 sp.zn. IV.ÚS 15/2014.)

9.V intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žilne súd vec opätovne prejednal, vykonal dokazovanie listinou preukazujúcou oznámenie postúpenia pohľadávky žalovanej a žalobe vyhovel z nasledujúcich dôvodov:

10.Na opätovne nariadenom pojednávaní žalobca zotrval na svojej žalobe zo dňa 31.5.2017 ako aj na svojom písomnom stanovisku zo dňa 28.2.2018. Uviedol, že žalovaná do pojednávania neuhradila žiadne splátky, ani nevykonala úhradu dlžnej sumy. Poukázal na ust. § 151 ods. 1 a 167 ods. 2 CSP a vzhľadom na to má žalobca za to, že pohľadávka nie je sporná. Tiež poukázal na to, že žalobca listinami preukázal svoju aktívnu legitimáciu vo veci. Žalovanej oznámil postúpenie pohľadávky, a preto žiadal, aby súd vyhovel žalobe.

11. Z listinného dôkazu (čl. 103-104spisu) bolo zistené, že žalovanej bolo oznámenie o postúpení pohľadávky doručované 17.6.2015. Zásielka sa ako neprevzatá vrátila oznamovateľovi dňa 8.júla2015 ako neprevzaté v odbernej lehote.

Podľa ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka(ďalej len „OZ“) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa ust. § 524 ods. 2 OZ s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa ust. § 526 ods.1 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

Podľa ust. § 526 ods. 2 OZ, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

12.Na základe žalobcom predložených listinných dôkazov súd má za to, že predložené oznámenie Slovenskej sporiteľne a.s. o postúpení pohľadávky datované dňa 7.10.2014 evidované pod č. X/5282 bolo žalovanej doručované 17.6.2015. Zásielka sa vrátila oznamovateľovi dňa 8.júla2015 ako neprevzatá v odbernej lehote. Je teda nesporné, že žalovaná mala možnosť sa oboznámiť s týmto oznámením, mala možnosť relevantne reagovať na uvedenú skutočnosť. To, že neprevzala uvedené oznámenie, nemá za následok neúčinnosť tohto právneho úkonu zo strany právneho predchodcu žalobcu. Oznámenie o postúpení pohľadávky je jednostranným prejavom vôle postupcu, ktorého účinky nastanú okamihom jeho odovzdania alebo doručenia adresátovi, t.j. keď sa tento prejav dostane do sféry jeho dispozície (§ 45 ods.1 OZ). Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom (viď napr. rozsudky NS ČR sp.zn. 32 Odo 442/2003, 26 Cdo 864/2004). Súd mal za preukázané, že žalovaná nepochybne mala možnosť sa oboznámiť s prejavom vôle pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa a.s.). Došlo potom zo strany žalobcu k preukázaniu jeho aktívnej vecnej legitimácie vo veci.

13.Následne súd v súvislosti so stanoviskom krajského súdu vyslovenom v jeho zrušujúcom uznesení sa zaoberal dvoma aspektmi:

14. Krajský súd poukázal na ust. § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v znení neskorších predpisov, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

15. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí pléna 7. februára 2018 rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takáto ochrana jedného z účastníkov občianskeho súdneho konania je v rozpore s princípom nestrannosti súdu, a teda aj s princípom právneho štátu.

16. S poukazom na viazanosť súdu rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je možné bez ďalšieho na premlčanie nároku prihliadať.

17. Krajský súd poukázal tiež, že ustanovenia právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa sú právnymi predpismi lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka a taktiež ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je lex specialis vo vzťahu k ustanoveniami § 524 až 526 Občianskeho zákonníka a súd mal posudzovať podmienky postúpenia pohľadávky v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

18. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súd v prvom rozhodnutí neposudzoval podmienky postúpenia pohľadávky v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 Zákona o bankách nakoľko nemal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore (viď dôvody uvedené v rozsudku zo dňa 5.9.2017). Až dňa 1.3.2018 žalobca doplnil dokazovanie listinou, ktorou preukázal doručovanie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej a teda preukázanie aktívnej vecnej legitímácie (viď bod 10) a následne bolo zo strany súdu možné posúdiť podmienky postúpenia pohľadávky v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

19. Súdna prax dospela k záveru, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 119/2003). Neskoršia súdna prax sa čiastočne odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (rozsudok sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2009); túto súdnu prax odobril aj ústavný súd (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/337/2012 zo dňa 03.07.2012). Názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu zostal vo všeobecnosti nedotknutý (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/409/2013 zo dňa 11.09.2014, ktorý odmietol názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v incidenčnom konaní sp. zn. 1Cbi/48/2009, resp. sp. zn. 2CoKR/56/2010, že bolo nevyhnutnosťou a ich zákonnou povinnosťou z vlastnej iniciatívy skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, ktorými mal postupník uplatňované pohľadávky nadobudnúť, aj keď to dlžník nenamietal, pretože podľa ústavného súdu to nezodpovedá zákonnej úprave ani ustálenej súdnej praxi, keď podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že oznámenie postúpenia doterajším veriteľom zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení; dlžník tak nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva bola uzatvorená a nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti, ibaže by k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom; inak je vo vzťahu k dlžníkovi postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu, t.j. zmene veriteľa podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka; podľa ústavného súdu je nerozhodné, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môžu navzájom voči sebe domáhať vydania bezdôvodného obohatenia; na základe uvedeného ústavný súd zjednodušený záver súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, že skúmanie platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok je akoby automaticky a bez ďalšieho súčasťou kompetencie súdu v každom konaní, v

ktorom sa daná pohľadávka uplatňuje, považoval na pozadí existujúcej zákonnej úpravy za arbitrárny a nezodpovedajúci požiadavkám práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 295 Civilného sporového poriadku, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách platného ku dňu postúpenia pohľadávky, 25.9.2014, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

20. Z uvedeného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky) jednoznačne vyplýva, že právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, t.j. omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie okrem ak omeškanie klienta presiahol jeden rok. Zákonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nespĺneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok podľa § 39 Občianskeho zákonníka v časti týkajúcej sa žalovanej pohľadávky.

21. Na základe vyššie citovaných ustanovení, súd skúmal ex offio splnenie povinnosti banky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.

22. Podľa Zmluvy o kontokorentnom úvere uzatvorenej medzi Slovenská sporiteľňa a.s a žalovanou dňa 12.10.2005, bolo predmetom zmluvy poskytnutie kontokorentného úveru č. 0333155545/1/1 bankou pre žalovanú vo výške 17.000,- Sk (564,29eur) s premenlivou úrokovou sadzbou vo výške 12,15% p.a so splatnosťou úrokov mesačne k poslednému dňu v mesiaci. Podmienky poskytnutia úveru sú uvedené v čl. II zmluvy. Konečná splatnosť úveru bola dňa 11.10.2006.

23. V tejto súvislosti, pokiaľ sa týka ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, súd má za to, že banka splnila svoju povinnosť, pričom bolo možné pohľadávku postúpiť, nakoľko žalovaná neplnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy viac ako 1 rok.

24. Súd ešte poukazuje na to, že žaloba s prílohami spolu s uznesením obsahujúcim výzvu na vyjadrenie k žalobe, bola žalovanej doručená dňa 17.7.2017 do vlastných rúk. Žalovaná žiadnym spôsobom na výzvu súdu nereagovala, nárok žalobcu nespochybnila, neuviedla a ani nepoukázala na žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali splnenie dlhu a preto bolo možné považovať nárok žalobcu za nesporný a preukázaný. Vzhľadom na uvedené súd potom žalobe vyhovel.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.01.2009 a platným do 31.01.2013 pri vzťahoch vzniknutých do 31.01.2013), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

25. Žalovaná sa dostala s peňažným plnením do omeškania a preto vzniklo žalobcovi právo, podľa vyššie uvedeného ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, požadovať od žalovanej, ako dlžníka, popri plnení istiny aj úroky z omeškania, a to vo výške stanovenej na základe cit. ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z.. Nakoľko právny vzťah vznikol s právnym predchodcom žalobcu dňa 12.10.2005, je výška úroku z omeškania posudzovaná podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z., platného do 31.01.2013.

Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. Žalobca mal v konaní plný úspech preto mu súd priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100%.

27. O výške priznanej náhrady bude rozhodnuté podľa ust. §262 ods.2 CSP v spojení s ust. § 251 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Ružomberok, (355 ods.1,356 CSP) písomne v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.(§ 359 CSP)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.